

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעדן נחל נובע מקור
חכמה

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

והחיה נרדמים

ואזכה לברסלב

הנכללות להיאמר בגלוי).

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מלהיות סמוך ונראה כל חיי אל גנוי רביה"ק - שאמר "אני אוצר של יראת שמים שקל מי שרוצה יכול לקבל ממני ומדוע לא יהיו להוטים ורצים אחרי לקבלו" - ועדיין אשתעשע בטדודות חולפות וצרכי גוף או נפש המצדיקים אצלי את התעכבותי מלהיות להוט ורץ אחרי לקבל.

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מדובר על תמימות ופשיטות בלא תמימות ופשיטות, ולשבח ולפאר ולרומם להדר ולעלה ולקלס את ספרי רביה"ק ותלמידיו בלא לקבוע בהם לימוד לכל החיים, ולאחוב ולהאחז אותם בפי ובלבבי - בעוד גופי נח על ספסל בצדי הדרך הקדושה אשר כה היללתיה.

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו עינים בורקות ושפשוף ידי בהנאה ושמחה עצומה על גודל הצלחותי הקדושות החובקות וזרועות עולם ונוגעות ברבבות לבבות בכל אתר - מתוך העלמות עיניי ואזניי מצערו הנורא על שטרם נוגע עד נקודת לבבה של נשמה אחת שעוד שוכנת בגופי, שעדיין אינה מביאה את הארתו הקדושה אל תוך סדרי יומה בקביעות ראויה.

ותחננוני הומות אלי ומפצירות: "הלא כל הנחת רוח והתענוג שלי הוא רק כשאני רואה איזה דברי יהדות ועבודת ה' באחד מאנשי בקשתי מאד מכס היו אנשים כשרים כי זה כל ישרי וכל חפצי... חזקו ואמצו ביראת ה', כל אחד לפי כוחו ובחינתו, ולא יהיה לרץ יגיעי שיעתי עם כל אחד ואחד ושמיני נפשי בכפי בשביל טובת נפשכם... ושמרו תורת משה עבד ה' כאשר למדתי אתכם... נא ונא שיהיו דברי אלה אשר התחננתי, קרובים אליכם יומם ולילה".

איך, טאטע, קשווח לבי מלהרגיש "דחמנות גדול" שיש לו על חיי בעוה"ב ובעוה"ב "שהיו יכולים להתקרב אלי ואינם מתקרבים, ועל אלו המקרבים אלי ואינם מקימים את דברי. כי אני יודע שיהיה עת, שיהיה האדם מנח על הארץ עם

ובצאתי ממעמדים מופלאים, כמו התכנסויותינו בגדולתנו ותפארתנו אשר יגלה משיח צדקנו, בהיבקע שערי שמים ושערי לבבות בשמחת "אשרינו" שאין לה שני עלי אדמות - אנא פנה רבש"ע אל תפילתי והצילני מברסלב שעדיין אין בה ברסלב.

דהיינו מלהימנות על אנשי רבינו הקדוש המוליך את "הפחות שבאנשינו בדרך של צדיק גדול" - אך לעכב מידו הקדושה להוליך את לבבי להיות צדיק, משום בחירתי להישאר תקוע בעצלות ועצבות או דמיונות ומעכבים אחרים. בטעותי לפטור עצמי מאחריות על חיי ולחפש עלילה לבחור לומר שאין הדבר בבחירתי.

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מלהימנות על הנוסעים לרביה"ק במסירות הון וכוחות, שראוי להם לשמוח כל השנה, ובפועל לא אגביר שמחה זאת אפילו יום אחד בשנה.

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מלהימנות על המאמינים בלב ונפש בכוחו הגדול של רביה"ק להוציא מאפילה לאור נצח, המקושרים בדעתם ובמוחם ובלבם ובאמונתם באהבה רבה אהבת עולם אליו ואל מוהר"נ"ת תלמידו - עד כדי התייצבות לבארם לאחרים בטוב טעם וליישבם מול דעה שאינה עולה עם קנה אחד - אולם אתה ידעת ורביה"ק יודע, כי טרם השמעת לאזניי מה שאני מוציא מפי ועודני מתמהמה מלהימצא תמיד בהיכל קדשו בקיום עצותיו כדבעי.

ותצילני רבש"ע מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מלהימנות על אנשי רביה"ק ואוהביו, מבטן ומלידה או מיום לידתם הרוחנית, הזוכים כבר להיקרא על שמו הקדוש ללא חת ובלבול, והיה כי ישאלם אדם "למי אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך" - יענו הם וצאצאיהם: "לרבינו הקדוש מברסלב", כי "אין לנו לינק ולשאב שפע ולקבל חיות כי אם על ידי אדונו מורנו ורבינו, הוא חיינו ואור ימינו" - אך עדיין יש ימים ולילות שלא יעידו בי כי ברסלב אנוכי, והתבודדותי עמך לא הלכה והשתבחה בהם - (ורק לך גליה חרפת המילים האחרונות, המכסות על אמת חלושה יותר

להחיות נפשות שוקקות לעבודתו יתברך שמו // ברוך לב

רגליו אל הדלת, אז יסתכל על עצמו היטב ויתחרט מאד מאוד על שלא זכה להתקרב אלי, או שלא קים את דברי. כי אז ידעו שאם היו מקרבים אלי ומקימים את דברי, לא היה שום דברא בעולם שלא הייתי מביאם, אבל לא יועיל אז".

ותצילני מ"ברסלב ללא ברסלב", דהיינו מלהימנות על הזוכים במתנה הגדולה בתבל, להיות יהודי "שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב, לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, ולחפש עוד, למצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שהוא גם כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה יוציא משם איזה נקדה טובה... כי אע"פ שהוא רשע, איך אפשר שלא עשה איזה טוב ממנו...."

ובד בבד ממש, בתוך כדי התהלכות בסביבה קדושה של 'אומרה' - אקבע גורלות בשמים ובארץ בהיותי "יושב ודן" לגבי אחרים, ש"צריך להור מזה מאד ולהסתכל על עצמו היטב אם הוא ראוי לזה, כי רק הוא ית' לבדו ראוי לשפט את האדם, ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חברו, וכל אחד יש לו מקום אצלו ית', כי הוא בעל הרחמים".

"על זה באתי לבקש ממך עושה נפלאות חדשות בכל שעה ובכל רגע, שתצילני ממני בעצמי - כי אחרי כל הנסים והנפלאות האלה, אני נרדף ממני בעצמי... אין לי שום שונא כמוני בעצמי, כי אני האכזר הגדול שלא חסתי על ימי ושנותי, ועל גופי ונפשי ורוחי ונשמת, ועל עוללי וטפי ועל כל הדורות העתידיים לצאת ממני עד סוף כל הדורות - ותנחני שאתחיל מעתה לרחם על עצמי ברחמנות אמת, לרחם על מעט ימי המנויים והספורים והקצוצים".

ובכן, הצילני מ"ברסלב ללא ברסלב" - דהיינו מה שגרמתי לעצמי כל זאת בהתעכבותי מללמוד מידי יום בספרי רביה"ק ומוהר"נ"ת - והבא מעתה את ברסלב אל תוך ברסלב שבי, ע"י שתזכני לקבוע עצמי יתד בל תימוט בלימוד דבריהם הקדושים תמיד כל חיי, כי רק בואת אתקרב ברחמיך לברסלב אשר יש בה ברסלב בזה ובבא אמן ואמן.

ותצילני
מ"ברסלב
ללא
ברסלב"

חיות דקדושה

א חסיד'ישע פארברענג

צמיחת קרני ישועה מתוך החושך

בני ישראל לדרתם' - ליל שימורים. שהיה הקב"ה שומר ומצפה לו לקיים הבטחתו להוציאם מארץ מצרים. הוא הלילה הזה לה'. הוא הלילה שאמר לאברהם בלילה הזה אני גואל את בניך" (רש"י).

אין כאן שכתה ואין כאן יאוש. הכל מחושב ומנוהל בפרטרוט, ומה שהיה נראה כחושך ענן וערפל נתגלה דווקא בצמיחת הישועה: "כי עיקר התגברותם היה למושיען של ישראל שהוא משה רבינו, בחינת צדיק הדור אשר ממנו תוצאות הרוח, כי הם רצו לבלוע ח"ו ביאור מצרים שהוא בחינת רוח סערה את הרוח חיים של הצדיק הדור בחינת משה, אבל באמת משה רבינו היה כולו טוב בחינת 'ותרא אותו כי טוב הוא' שהצדיק שהוא כולו טוב שאין בו שום רע, הוא יכול לירד לתוך הצינור של הרשע לקלקלו ולהכניעו ולהשפילו ואינו מתיירא ממנו כלל. כי אין להרוח סערה שום כוח ושליטה להתאחז בצדיק כזה שהוא כולו טוב" (ליקו"ה פסח הלכה ב').

עתה הבינו כלל ישראל היטב, השכילו לדעת שכל מה שהיה נראה בעיני בשר כרע ומו, משם דייקא צמחה קרן הישועה: "וזה בחינת מה שהיה מוכרח משה רבינו עליו השלום להיות בתוך יאור מצרים ודייקא בת פרעה הוציאה אותו ונתגדל בבית פרעה דייקא, כל זה מורה על תוקף הכוח של משה רבינו, שהיה כולו טוב, שעל ידי זה היה יכול להכניע את פרעה ומצרים להוציא את בני ישראל משם".

"ועל כן נתגדל משה רבינו בבית פרעה דייקא. כי בזה דייקא תלוי הגאולה. כי משה רבינו הוכרח להיות ביאור מצרים ובבית פרעה כדי לשבר הצינור שלהם על ידי שהוא ירד לתוכו כי הוא כולו טוב, ועל ידי זה דייקא הוציא את בני ישראל מגלות מצרים והיינו שהוציא את הרוח חיים דקדושה מתוך הרוח סערה" (שם).

הרצון חפשי תמיד בכל עת

כל הגלויות מכוונים בשם מצרים (ליקו"מ קמא ד'), והענין של יציאת מצרים נעשה "בכל דור ודור ובכל אדם ובכל זמן, בכל עת שהאדם משוקע בגלות הנפש" (ליקו"ה פסח ה"ז אות י"א), "על כן עיקר התיקון של כל אחד הוא ע"י הארת הרצון, כי הרצון עולה על הכל ומבטל ומבער כל הקושיות וכו'. כי מאחר שהאיר עליו האמת [ע"י משה רבינו]. שידע מרחוק שעיקר התכלית לצאת מגריעות פחיתותו ולהתקרב להשי"ת, והוא רוצה ומשתוקק לזה ברצון מופלג אפילו בעוץ וריחוק, על כן בוודאי יש לו תקוה להתקרב להשי"ת יהיה מי שיהיה, כי הרצון חפשי תמיד כי שם עיקר החירות" (שם ה"ט אות ד').

האוצר מונח בביתנו! המטמון מונח תחת ידינו! משה רבינו עומד מוכן ומזומן לגאלנו גאולת נפש ונשמה, עלינו מוטל רק להשתוקק ולכסוף להתקרב לאבינו אב הרחמן מתוך תוקף הגלות. או אז יתגלה שדייקא בתוך תוקף חשכות הגלות, משם צומחים קרני הישועה, משם מתגלית רוח החיים של צדיק האמת הגואל האמיתי, לגאלנו גאולה שלימה ונצחית!

מצרים. שלהי חורף ב' אלפים שס"ח לפ"ק.

כמו מלאך מן השמים הופיע אליצפן לצד עמיהוד שכמעט כרע תחת משאו, העמידו על רגלו וסייעו לסיים את מיסת הלבנים היומי טרם ישקע השמש. פניו הכאובות של עמיהוד הוארו במקצת, ובלא אומר ודברים הסגירו את הכרת הטוב שחש לאילצפן, הן רק אמש לא הספיק לגמור את ההספק היומי, וכעונש על כך הוכרח לישון על פני רחובות קריה - בנוסף לחמישים מלקות שלקה.

"מה יהיה הסוף" - פתח עמיהוד את פיו כאשר התיישבו לחלץ עצמותיהם - "שנים על גבי שנים אנחנו משועבדים כאן במצרים, ממורים את חיינו בעבודה קשה, הגזירות הקשות נוחתות על ראשנו מידי יום, ממש חושך כפול ומכופל!".

"מבין אנכי את מור ליבך" - מנסה אליצפן להרגיע את רעהו - "אך עלינו להתאזר באמונה שבו יבוא הגואל ויגאלנו, הרי מקובלנו מבית אבותינו לאמר 'פקד יפקוד אלקים אתכם', אם כי אכן הגזירות המתחדשות קשים מנשוא..."

תוך כדי שיחתם הופיע יהוידע ובפיו בשורה משמחת ועצובה גם יחד: "השמעתם? בן נולד לעמרם הלוי!".

"אוי ואבוי" - הודעק אליצפן - "מה קשה היום הזה, הלא היום גור פרעה על כל הזכרים - אפילו של המצרים - להשליכם ליאור! עוד בן ישראל שיאבד במצולי נהר הנילוס!".

--- אילו ידעו אליצפן עמיהוד ויהוידע מה טומן יום זה בחובו, וכמה טובה הבשורה אותה שמעו זה עתה - דייקא בתוך התגברות החושך, היו יוצאים בריקוד עליו של גאולה!

צמיחת קרני ישועה מתוך החושך

השנים חולפות ועמם מתגברות הצרות. שמונים שנה חלפו מאז אותו יום, שמונים שנה של עוני ושעבוד, שמונים שנה של גזירות המתחדשות מיום ליום, הקץ לא נראה באופק והגאולה ממאנת לבוא. היאוש מתחיל לכרסם בליבם, אולי נשכחו חלילה מלב אביהם שבשמים...

ואז לאחר כל התלאות מופיע המושיע. משה רבינו ניצב לפני פרעה ועושה לפניו את כל המופתים, המכות המופלאות נוחתות על המצרים בזו אחר זו ועמם זורחת בשורת הגאולה: 'ליל שמרים הוא לה' להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה לה' שמרים לכל

מערכת של חיות

אשרינו שאנו יודעים
מצדיק וקדוש כזה!

דברים חוצבים להבות אש
מגדלות גאון עוזנו מהרבת ז"ע
השפעתו לדורות
מפי הגה"צ

רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

במעמד סיום והתחלת ספרות'ק ליקוטי הלכות'
בהשתתפות רבבות אלפי ישראל

העפיל למדרגה
גבוהה ביותר

הגאון הגדול
רבי שמואל אליעזר שטערן שליט"א
רב מעבד בני ברק

בגילויים מפעמים מכלי ראשון

על הרה"ח ר' בנימין קנעפלמאכער ז"ל
מחשבי איש
במלאות השלשים לסטירתו

השבוע
במערכת
ברסלב:

הקו שיאיר לך את החיים

02.5.808.321

היו
שותפים
בהפצת
האור

נהניתם? הביאו את
האור הזה לעוד אלפי
יהודים! התקשרו
025.808.321
שלוחה 5-9 (מענה
אנושי)

א פונק פון חיות

שמעתי מאדוננו מורנו
ורבנו ז"ל כי עיקר
החיבור והדביקות
מעולם הזה הגשמי
להשם יתברך שהוא
מרומם ונשגב מאוד,
בפרט מי שחטא
ונתרחק מאוד מאביו
שבשמים, הוא על ידי
ניגון וזמרה. שהוא
בחינת כל השירות
והתשבחות שאומרים
להשם יתברך.

[ליקוטי הלכות - נשיאת כפיים ה'
אות ו']

מקור חיים

א ווארט אויף די פרשה

כח התשובה מהחסדים הנעלמים

מבאר בספרים שסוד העיבור בו כלולים כל סודות
התורה וכו', ועיקר נתגלה למשה רבינו, וגם הוא
נתקשה בו כמו שאמר רז"ל על פסוק 'החודש הזה
לכם' מלמד שנתקשה בו משה, כי בסוד זה נעלם סוד
הבחירה וסוד שבח בנו מכל העמים, כי ישראל מונין
ללבנה. ועל כן מצוות קידוש החודש שהוא סוד העיבור
הוא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ונצטוו על זה
בעודם במצרים קודם מתן תורה, כי משם כל התחלת
קדושת ישראל, מה שבחור בנו מכל העמים להיות לו
לעם סגולה. וכל כוח התשובה הוא על ידי קדושת ראש
חדש כי עיקר כוח התשובה הוא על ידי שרשי התורה
שהוא למעלה מהתורה, כי על פי פשיטות משפטי
התורה לא היה מועיל תשובה, רק כוח התשובה הוא
מהחסדים הנעלמים מאוד שהם בחינת שרשי תורה
בחינת סוד העיבור, שמשגיגים הצדיקים המתחדשים
בכל עת כנ"ל. על כן ראש חדש הוא שורש התשובה
כנ"ל.

ליקוטי הלכות הלכות - ראש חודש ז' אות יט

להחיות עם רב

תשובה ברוב יועץ
בדרך שאלה ותשובה

הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א

שאלה:

מה נכנס בגדר מותרות?

כל הנכנס בשערי העבודה
משים לב על הדגש שרביה"ק
שם על אספיות הבלי העולם,
ושאין תכלית אחרת בעולם
חוץ מלעבדו יתברך. אמנם
מאידך יש את דרך העולם מה
שמקובל, אם בענייני מלבושים
ויפוי הבית ויציאה לחופשה
וכדומה. איך אפשר לדעת מתי
עדיין מתנהגים כראוי בדרך
ארץ, ומתי זה כבר נכנס בגדר
מותרות.

תשובה:

לפי מה שהוא אדם בעת ההיא

באמת זו שאלה היא מהשאלות המסורות ללב. ועל דבר
המסור ללב נאמר בו 'יראת'. כי אין תשובה ברורה לכלם,
ואפילו אצל כל אחד אין תשובה חותכת לכל הזמנים, ולא
כל העתים שוות. אמנם בכללות עלינו להבין את נקודת
היסוד וכך לנטות תמיד את הדרך.

וכדבריו הידועים של הרה"ק בעל ישמח משה זי"ע בפרשת
קדושים, שביאר בקדשו מאמר חז"ל (יבמות כ.) "קדש
עצמן במותר לך", שזה יכול להתקיים בשני אופנים: או על
ידי מיאוס במותרות, או על ידי שמשביע עצמו מההיתר
כדי שלא יבוא לידי איסור. והוא מחדד ואומר: "והכל לפי
מה שהוא אדם בעת ההיא, ובלבד שתהא כוונתו לשמים",
ואם הוא עושה זאת כדי לא להיכשל, הרי מקדש את עצמו
בוה. וכבר בשו"ע נזכר דבר זה (ס' ר"מ), והטור עצמו אומר
שצריך זהירות איך להתנהג בוה.

עכ"פ היסוד הוא שאין בוה כללים ברורים, אלא צריך
לחפש ולהתור אחר האמת, לכסוף להגיע אליה ולהתנהג
על פיה.

וגם במעשה הנפלא של הבעל תפילה (מעשה י"ב), אזי
מצד אחד מבואר שם "שעל בגדים לא היה מסתכל כלל",
ומאידך אם הבעל תפילה הבין על אחד שצריך לכן לעבודת
ה', היה דואג בשבילו להיות לבוש בבגדי זהב ורקומים.

ולכן - אם נדבר גלויות - כלליות השאלה הוא, האם
מותר ליהנות בעולם? האם מותר באמת לעשות מהעולם
כמטרה עצמית? או שצריך רק לצאת ידי חובה?

שהעולם לא יטעה אתכם!

ובאמת הרי רביה"ק כבר הזהיר ואמר (שיחות הר"ן אות
נ"א): את זה תקבלו ממני, שהעולם לא יטעה אתכם! כמה
דעת דקדושה מונח במשפט כזה! כמה עלינו להישמר
ולהזהר לא לטעות אחר העולם. כי העולם מטעה מאוד,

המדמה גדול בשעתו, ורבי נתן מאריך רבות בוה לגלות
את הטעות והשקר שהעולם מכריז בכל עת ורגע, בין אם
זה בנוגע לבגדים, או בממון או כבוד, ועצם הדבר שאיש
ישראלי או בת ישראל ישקיעו כוחות כדי לרצות אנשים
כאלו או כאלו, במלבושים אלו וכאלו, ומדמים עצמם שזה
עושה אותם רצויים או לא, זה טעות ושקר נורא עד למאוד!
הרי הבעל דבר גונב בוה את כל מציאות חיי האדם! את
עצם נשמתו ומהותו! ולכן כאשר מתבוננים בוה מבינים
שכשאר ניצבת שאלה של סוג לבישת בגדים או יפוי הבית
ויציאה לחופשות וכדומה, אין כאן שאלה של איסור והיתר,
מונחת כאן על המאזניים שאלה נוקבת הרבה יותר: באיזה
עולם אני רוצה להיכנס? באיזה עולם אני רוצה לחיות?
לעולם של תחרות בעולם מלא קנאה תאוה וכבוד, אשר
סופו מלא יגונות וחסרונות צער ועגמת נפש, או לעולם
שתכליתו רצון אהבה להשי"ת עם תכלית נצחי לחיים?
ותגדל הבלבול והטעות כאשר מרגילים את הילדים
מקטנותם להתלבש ולהתנהג כך וכך, כי כך נאה ויאה
לעולם, בצורה אחידה ומושכת וכו', וכך מכניסים את הילד
הרך בעולם של קנאה ותחרות, אשר סופו מי ישרונו, ה"י.

לא לטבוע במים הזידונים

ואף כאשר האדם נמצא בסביבה או משפחה שמטבע
הדברים הוא צריך להתנהג באופן מסוים בנוחיות בדרך
העולם, עליו לשמור את עצמו מכל משמר לא להטביע
עצמו ובני ביתו במים הזידונים, לא להיות שקוע ראשו
ורובו בדברים הללו. אלא יבין ויחיה את האמת לאמיתו
שאין כאן בעולם שום תענוג אמיתי, וכל זה אינו התכלית
כלל ועיקר.

ואף להחזיר זאת בבנינו ובנותינו, שהגם שאנו מתנהגים
ולובשים כך וכך, אין זה עיקר ותכלית כלל. הרה"ק
מטשערין זי"ע ברמזי המעשיות (מעשה ז"ב) כותב דברים
נפלאים בסיפורו של בעל התפילה: "כי עכשיו בעוה"ר
רוב בני הישוב הם תועים הרבה מדרך האמת וכו', כי רוב
בני העולם לזהטים מאד אחרי בגדים יקרים ועי"ז הם
נתפסים ביותר ברשת הבעל דבר כמבואר במקום אחר על
פסוק 'ותתפששו בבגדו'. והכוונה על 'שיחות הר"ן' אות
ק', שהבעל דבר תופס את האדם ע"י שמטרידו בטרדת
בגדיו ומלבושיו, 'ומי שהוא בעל נפש ולבו חזק בהשם
אינו מושגח כלל על זה, ואינו רוצה להתבלבל, ועי"ז בגדו
אצלה וינצח החוצה".

ורבי נתן מבאר בליקוטי הלכות (ברכת השחר הלכה ה' אות
פ"ז) שעיקר ההתבודדות הוא: "לסלק מוחשבתו מהבלי
העולם הזה", לא להתבלבל מרעש סאון הבלי העולם הזה.

ואזי כאשר יהיה ברור אצלנו מה התכלית ועל מה צריך
לשים מנטנו ומגמתנו, שוב נוכל להתבונן בעין האמת מה
נכנס בגדר מותרות ומה נכנס בגדר אנושיות ודרך ארץ.
וכמוכן להתפלל על זה הרבה ולהכניס הרבה שמחת החיים
בבית, להשרות אוריה של נעימות חיי נצח לעומת אפסיות
הבלי העולם, וכל זה בשפה נעימה ולא חלילה ע"י ריב
ומחלוקת, להבין את הצד השני ולהמתיקו ברווח
אמיתי ונצחי!

שבת שכולו אורה

רגשי הקודש וההתעלות מורגשים עדיין היטב בכל רמ"ח אבריו של כל מי שזכה להשתתף בשבת המרוממת "כי בא אורח" במושב קוממיות בשב"ק פרשת שמות העל"ט. התפילות הנשגבות, הסעודות המרוממות, הדיבורים החמים כגחלי אש; השיחות חברים; ועל כולם - האויר הנח והחן שהורגש באויר בכל רגע ורגע מכל המעט-לעת של השבת קודש בלי שום הפסקה; הן כל אלה יצרו "יום שכולו שבת ומנוחה" מעין עולם הבא ממש! להתהלך בארצות החיים כאן בעולם הזה!

זל העט וקצרה הידיעה להכיל ולו מעט מועיר מרגשות הלב הסוערים ורועשים, כאשר מכל קצוות הארץ אתו ואתנשו קרוב למאתיים חסידים ואנשי מעשה, חסידישע מקורבים מסלתה ומשמנה של חצרות הקודש, ביניהם רבנים ומורי הוראות אנשי ישיבה ובגן של קדושים, כאשר לב כולם בוער בתבערת אש להתלכד כאיש אחד ובלב אחד להחזיק עצמנו יחד, ולהבעיר בקרבנו אישו הגדולה של האי סבא דסבין זקן דקדושה רביה"ק והנורא זי"ע.

מחזה הוד היה כאשר ערב שב"ק נפגשו החברים אלו עם אלו, כאשר רובא דרובא עדיין אינן מכירים זה את זה פנים בפנים, ויהי אך נפגשו יחדיו פרצה האהבה והחיבה אל החוץ באנפאה נהיר, ומקבלין דין מן הדין נקודת החבר מכל אחד כראוי לו.

במהלך השבת נשמעו דבריהם של גדולי חשובי המשפיעים שליט"א, כאשר כולם כאחד שאבו ממעיני הישועה להחיות עם רב, דברים אשר עשו רושם רב על כל הנאספים להתחדש כנשר נעוריו בדרכיו ועצותיו של רביה"ק זי"ע.

ההתעוררות הרבה השוררת בקרב בני החבורות מורגשת היטב, כאשר עוד ועוד חבורות מתחדשות ברחבי ארץ הקודש, עוד ועוד אברכים מצטרפים בהתלהבות לחבורות, להורות צמאונם ממימי הנחל טבע מקור חכמה זי"ע אשר היא תקוותנו לנצח!

הרה"ק הרבי רבי משולם זושא מאניפולי זי"ע"א

• ב' שבט תק"ס לפ"ק •

אניפולי. ב' שבט תק"ס לפ"ק.

כבר שבע שנים שהרבי רבי זושא זי"ע קיבל על עצמו יסורים וחולי עבור כפרת עם ישראל. גדולי הדור ומאורי החסידות באים לבקרו לעתים קרובות, ופעם כאשר הגיע החוזה מלובלין זי"ע לבקרו יחד עם הרה"ק רבי הירש לייב מאליק זי"ע, פנה הרה"ק מאליק להרבי מלובלין בלשון הגמרא (ברכות ה:): "מדוע לא יהיב ליה ידא ויקום" - כלומר שיפעול בעבורו שיקום מחליו. בכה הרבי מלובלין מאוד אז, ונענה אליו הרה"ק מאליק: "מפני מה אתם בוכים, הלא הוא בעצמו מקבל עליו היסורין מאהבה, ואם היה רצונו לקום לא בעי למיהב ליה ידא".

נר אליקים טרם יכבה. תלמידו הנאמן רבי יצחק יהודה סג"ל עומד על יד מיטת רבו הקדוש וליבו נחרד, מדיבוריו והתנהגותו נראה בחוש איך הוא מכין את עצמו בסילודין לעבור לעולם שכולו טוב. הן הוא זכה להתגדל על ברכיו מיום עמדו על דעתו, שתה מימיו ושאה ממעיני ישועתו, ועתה כאשר יסתלק רבו הקדוש לעילא, למי יפנה ולאן ילך.

בחדרת הקודש מתקרב רבי יצחק יהודה אל רבו, מטה ראשו ולוחש אליו: "רבי, רבי הקדוש, חרד אני לשאול, אך אבקש שתנהיגי בי טובת עין, אנא תגלו נא לי למי אתקרב לאחר אריכות ימי קדשו..."

הרבי רבי זושא זי"ע פוקח עיניו הטהורות, מבט בעין חמלתו על תלמידו הנאמן ונענה בקול חלוש: "צדיקים רבים ישנם, אמנם כאשר תבוא לצדיק אשר יאמר לך שתתוודה על חטאתיך, אליו תתקרב..."

...

הרה"ק הרבי רבי זושא זי"ע נולד בערך בשנת תפ"ג לאביו הרה"ק רבי אליעזר ליפמאן זי"ע שהיה ידוע בצדקותו. כשהיה רך בשנים נתחבר לירא ה' החסידיים תלמידי המגיד זי"ע, ובהשפעתם נתקרב גם הוא לדרכי החסידות ודבק בכל לב ונפש לרבו הקדוש המגיד זי"ע.

כאשר הגיע לראשונה למעוררית, אמר לו המגיד זי"ע שילמוד את עצמו בעבודת הבורא שלשה דברים מתינוק ושבעה דברים מן הגנב. שלשה מן התינוק הם: א) שהוא תמיד בשמחה. ב) שאינו יושב בטל. ג) שהוא בוכה כאשר חסר לו משהו. ושבעה דברים מן הגנב הם: א) עבודתו בלילה. ב) אם לא השיג מבוקשו בלילה אחת ישתדל להשיגו בלילה השני. ג) שאוהב את חבריו. ד) שהוא מוסר נפשו בעד דבר קל. ה) אע"פ שזאב לו במסירות נפש אין הדבר נחשב בעיניו, שהרי מוכר שוה ה' סלעים בעד פחות שבמטבעות. ו) מקבל כל מיני ההכאות וכל מיני עינויים והוא עומד על דעתו. ז) שאומנתו יפה לו בעיניו לא יחליפנו ולא ימיר אותו.

ברוב תבערת ליבו היה בורח אל היער להתבודד בשירות ותשבחות להשי"ת בהתלהבות ובאהבה עזה ובתשוקה עצומה, עד שהיה נראה כאיש שהוא משוקע ברעיונות ומשתומם תמיד מרוב דבקותו. הוא זכה גם לקרב את אחיו הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע לאור החסידות, שדבק גם הוא ברבו בכל נימי נפשו.

במכתב שכתב המגיד זי"ע לבנו יחידו הרה"ק רבי אברהם המלאך זי"ע כתב בין השאר בזה"ל: "צידבק את עצמו במדות הק' של רבי יהודה לייב הכהן נ"י, ובענוות הק' של

רבי זושא נ"י, וידע כי שיקול הדע"ת הראשון של תלמידי הותיק הק' רבי זלמינא [-בעל התניא].

בשנותיו האחרונות עקר המגיד זי"ע את דירתו מראונו לעיר אניפולי, ותלמידיו הקדושים רבי יהודה לייב הכהן זי"ע והרבי רבי זושא זי"ע שמשו אותו ולא זזה ידם מתוך ידו הק'. כך זכו להיות בשעת פטירתו של רבם סמוך למטתו. וכמחצית השעה לפני עלייתו לגנוי מרומים, כשנכנס הרבי רבי זושא זי"ע שאל המגיד הק' זי"ע מי בא, ענה לו הרה"ק בעל התניא זי"ע שרבי זושא נכנס, לקח אותו המגיד זי"ע בידו הימנית ואמר: "אתה תהיה עמדי גם אחר פטירתי".

כידוע מסר נפשו ומאודו בשביל כלל ישראל, ואף סיגף עצמו בכל מיני יסורים וגלויות בשביל כבוד ה' וכבוד בניו. שלמות תמימותו ובטחונו בהשי"ת הלא היא לשם דבר, כאשר על כל דבר קטן וגדול היה פונה בשפתו ובדיבורו להשי"ת שיזמינו בשבילו.

רביה"ק זי"ע הפליג מאוד מאוד בקדושתו, ופעם אחת התבטא עליו שהוא חידוש גדול מאוד בענין ההתחלה, שמחזיק זמן רב מאוד בהתלהבות והשתוקקות להשי"ת כמו בתחילת העבודה.

גם עיקר התקרבותו של מוהרנ"ת לדרך החסידות היה ע"י ששמע מאחד שהיה אצל הרבי רבי זושא, ותיאר בפניו שגב עבודתו שהיה מפיל עצמו ממיטתו בחצות הלילה וצועק: "זושא זושא, הייב זיך שוין אויף, די רעשט וועסטו שוין שלאפן אין קבר".

הרבי רבי זושא זי"ע זכה גם אחרי פטירתו לחיי עולם להיטמן סמוך ונראה לרבו הק' בהאניפאלי. הרה"ק רבי מרדכי מטרנאביל זי"ע אמר שבעת שהיה באניפולי על קברי הצדיקים שם הריח ריח של גן עדן.

...

רבי יצחק יהודה התלמיד הנאמן הולך וסובב בעיירות וכפרים ומחפש אחר הצדיק אשר רבו הק' הורה עליו. בהיותו חתן אצל הרה"ק המגיד מטראוויצא זי"ע - שהיה מקורב לרביה"ק - הציע לו חותנו שינסה ללכת לרביה"ק, בהטעימו לפניו שבמשך שנים רבות ניקרה שאלה קשה במוחו, והוא שאל את כל צדיקי הדור ולא קיבל מהם תשובה שהניחה את דעתו, אמנם בהגיעו לראשונה לרביה"ק והציג לפניו את השאלה, ענה לו רביה"ק תשובה הגונה לשאלתו. והיא היתה אחת מהתורות הנפלאות ששמע מרביה"ק [-ה"ה בסיומן ל"ב ליקוטי תניא].

רבי יצחק יהודה אכן שמע לקול חותנו ושם פעמיו אל רביה"ק. כאשר נכנס אל הקודש פנימה נכנסו עמו עוד כמה אנשים. ובצאתם עכבו רביה"ק וסגר הדלת בעדו. משנותרו השנים לבדם המשיך עליו רביה"ק כוח וזכרון מופלא, שגרם לו להיזכר בכל מה שנעשה עמו מיום הוולדו, ואז אמר לו רביה"ק: "היינט זאג" - כלומר שיאמר לפניו וידיו דברים. פניו של רבי יצחק נהר והתחיל לומר וידיו דברים, ומאז התקרב בכל מאודו לרביה"ק, כי הבין שעליו כיון רבו הרבי רבי ר זושא זי"ע.

זכותו יגן עליו ועל כל ישראל אמן.

מקורות: הקדמת מנורת הזהב. חיי מוהר"ן תק"ח תקנ"ג. שיש"ק. מגן אברהם להרה"ק מטריסק - לפורים.

טייערער רחסידישער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות ורהייה עצמך!

להלן חלק מהחבורות המתקיימות ברחבי ארץ הקודש:

עיה"ק ירושלים: כל שבוע יום שני בערב בשעה 8:30 בבית אחד מהחברים בשכונת בית ישראל. לפרטים: הר"ר אהרן אייזנבך 0583202299	מדי שבועיים ביום רביעי בשעה 8:30 לפרטים: 0534191389
בית שמש: בקריה החרדית מדי שבועיים ביום שלישי בשעה 8:30 בבית אחד מהחברים. לפרטים: 0533163906	רמה ד': מתגבשת חבורה חדשה לחסידישע מקורבים. לפרטים: 0533177462
בשכונת חפציבה: ביום רביעי (שימו לב לשינוי) בערב בשעה 9:00 בביתו של הרה"ח ר' שמעון אליהו ברוך שליט"א, רחוב בן איש חי 75. לפרטים: 0527168452	עיה"ק טבריה: מדי שבוע ביום רביעי חבורה עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א. לפרטים: 0583228848
בית ברק: בעיה"ת תתחדש החבורה מדי שבוע ביום רביעי בבית אחד מהחברים, לפרטים: 0548507667	חיפה: מדי שבוע ביום רביעי בשעה 9:00 בבית אחד החברים. לפרטים: 0527172370

ברמה ב': מתקיימת חבורה